

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗ ΤΩΝ ΔΙΑΣΗΜΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Ο ΠΕΡΙΦΗΜΟΣ ΔΙΠΛΩΜΑΤΗΣ ΤΑΛΛΕΥΡΑΝΔΟΣ

Σ' ένα Παρισινό θέατρο μετά την επανάστασι. Ο άνωπρόμος θεατής που περιμένει την ύπαιργοποίησί του. 'Η παιδική ηλικία του Ταλλευράνδου. Πώς έγινε κούτσυ για όλη του τη ζωή. 'Η απρόσεκτη παρκαμάνα. Στήν Ιερατική Σχολή. 'Η τελετή της χειροτονίας του Ταλλευράνδου. 'Η Γαλλική 'Επανάστασις. Μιά κωμική τελετουργία, κλπ.

ΣΑΛΟΣ είχε περάσει... 'Η τρομερή Γαλλική 'Επανάστασις έτελειώσατο. Το αίμα δέν τρέχει πια, δέν λειτουργεί ή λειτουργία. Βρισκόμαστε σ' ένα Παρισινό θέατρο. 'Η αίθουσα είναι πλήρη. Τριιάλιτες θαυμάσιες... Νεόπλοτοι... 'Ωμορφές κυρίες καταφθάνουν αναδενδονόμενες από διανόηδες και κομψομένους. 'Όλος αυτός ο κόσμος διασκεδάει. Ξεσπάει κάθε τόσο σέ γέλια, χειροκροτεί.

Στό σκοπό ενός θεωρείου δυό άνθρωποι διακρίνονται. 'Ο ένας ονομάζεται Μπουράς ντέ Καστελλάν. Παρακολουθεί τό έργο και κάθε τόσο γρυίζει στό σύντροφό του και κάτι τού λέει. 'Ο άλλος είναι άποταρηνγιένος πρὸς τό βάθος του θεωρείου και φαίνεται βυθισμένος σέ σκέψεις.

Μέ την άρχη των δαχτύλων του χτυπά νευρικά τό βελούδινο στήριγμα της πολυθρόνας του. Είναι ο κ. ντέ Ταλλευράνδος, ύποψήριος ύπουργός. 'Ονειροποιεί και περιμένει να διορισθί από ήμέρα σέ ήμέρα. Για να διασκεδάση την άνωμονησία του βρισκεται άπόψε στό θέατρο. 'Εκτός από τό έλαφρό αυτό νευρικό χτύπημα των δαχτύλων, καθ' όλα τ' άλλα έχει σφοδ έντελώς άταραχο. Γιατί ο κ. Ταλλευράνδος είναι ένας άριστοκόταξής, ο άποσος γνωρίζει τέλεια να κρύβη τά αισθηματά του. Και άσφαλώς βλεπόντας τον καινεσ στό βάθος του θεωρείου, μέ τό περιφάνο ύφος του, μέ τά μαλλιά του τά ριγμένα πίσω, μέ την άνωμονημένη πρὸς τά πάνω μύτη του, μέ τά ερωτικά χείλη του, όπου πλαναται ιδιάκοπα ένα χαμόγελο, δέν θα ήταν δυνατόν να φαντασθί τί άγνοια των κατέχει. Μόνον τόν διορισμό τον οξέπειται...

'Ενώ ή παράστασις έξακολουθεί, ενώ ο φίλος του Καστελλάν γελά πλάι του μέ όλη του την καρδιά, ο Ταλλευράνδος ύπολογίζει τις έλλίδες πού έχει να έπιτύχη. Για έναν άνθρωπο πού ήθελε, μέ κάθε τρόπο, να έπιτύχη στη ζωή, δέν ύπηρεχε καταλληλότερη περιόδος από την περιόδο αυτή τού Διευθυντηρίου. 'Όλα ήσαν αναταραχμένα. Τεράστια περιουσία έδημοσιονόμο καθημερινώς και όσοι είχαν κερφή κατά την 'Επανάστασι, Ξανάβγαναν στην εμφάνεια, έτοιμοι ν' άρπάξουν θέσεις, να κάνουν δουλειές, να ριχτούν, μέ μιά λέξι, στό δημόσιο χρήμα.

Τό φως των κεριών τριμουλιάζει πάνω στους τοίχους του θεωρείου, τους στρωμένους μέ κόκκινο βελούδο. 'Η παράστασις συνεχίζεται... 'Ο Ταλλευράνδος όμως έξακολουθεί να είναι άσηρημένος. Σάν χαμένος σέ κάποιο ύνειρο, σκαβει στα βάθη του έαυτού του και ανατολιζει όλο του τό παρελθόν. Ξαναφέρει στό νοού του τά κυριώτερα επεισόδια της τόσο εκπληκτικής ζωής του. "Ας κάνουμε μαζί του τό ταξείδι αυτό στό παρελθόν τού φιλοδόξου αυτού άνδρός.

... 'Ηταν τεσσαρών χρόνων, όταν μιά μέρα ή παρκαμάνα του, γυναίκα άπρόσεκτη, τον έβαλε επάνω σέ μιά καουλά. 'Ο Ταλλευράνδος έπεσε, στομαχιούλες τό δεξί του πόδι και έμεινε κολός σ' όλη του τη ζωή. 'Τό δυστύχημα αυτό τού στοίχισε πολύ, γιατί ήταν πρωτόκομος μέσ άριστοκρατικής οικογενείας και προσοιζόταν για τό στρατό. 'Αντίχρ στην πανάρχαια οικογένεια των κομητών τού Περικώ.

'Ανάπηρος λοιπόν καθώς ήταν, δέν μπορούσε πια να μηθί στό στρατό και να συνεχίση ή να δώσει νέα λάμψη στην αήγη τού οικογενειακού του όνόματος. Δέν τού έμεινε λοιπόν παρά να γίνη κληρικός. "Έτσι τον καθήρεσαν από πρωτόκομο και τον έκλεισαν σ' ένα λύκειο. 'Υστερα από όχτώ χρόνια, όταν έγινε δεκαπέντε ετών, τον έσταλιν στο Ρένς, όπου ήταν άρχιεπισκόπος ένας θεός του. 'Όστόσο ο Ταλλευράνδος δέν είχε καμιά διάθεση να γίνη κληρικός, μολοντί όλο γόφου του του έλεγαν και τού Ξανάλεγαν ότι ως κληρικός μπορούσε ν' άποκτήση τά πάντα, δόξα, πλούτη, τιμές και τί ή σκλαβιά του θα ήταν φαινομενική μόνον.

Τέλος, όταν έγινε δεκαέξη χρόνων, τον έκλεισαν σέ μιά Ιερατική σχολή. "Αν και περιορισμένος μέσα σ' αυτή, ο Ταλλευράνδος έκανε ό,τι τού εκάτανζε: Διάβαζε κρυφά άνήθηνα μυθιστορήματα, τσόκαγε τακτικά μέ τους συμμαθητές του και έπαινε φίλιες μέ διάφορες γυναίκες. Μιά μικρούλα ήθο-

ποιός, πού έμεινε πλάι στην Ιερατική σχολή, ήταν από τις στενότερες φίλες του.

Φαντάζεται λοιπόν καινεσ τί άγρια θύελλα ξεσπάσε στην ψυχή τού φιλοδόξου και ερωτικού αυτού νέου, όταν τη μέρα πού έπρόκειτο να χειρισθί Ιερεύς, ο έπίσκοπος τού άπέθινε τα τρομερά αυτά λόγια: —"Αν όθες ν' άπορήγης τό ράσα, έχεις ακόμα καρὸ να τό κάμης. 'Υποπέτωμα πὸς δέν σοφ ηγναίνει καθόλου για πατάς. Ζήσ πολύ έλεύθερα. Πάρε λοιπόν μιά άπόφασι, γιατί όταν καταταχθής είναι την τάξιν των Ιερέων, δέν θα μπορούς πια να επανέλθης στην έγκόσμου ζωή και θα μείνης στην ύπηρεσία τού Θεού για πάντα!

'Ο Ταλλευράνδος όμως άρέθηκε στην τύχη του κ' έχειροτονήθη Ιερεύς. Κατόνιν έγινε άρχιερεύς της Ρένς, όπου ύπηρετήσε επί τέσσαρα χρόνια. Τέλος μιά μέρα, τον Νοέμβριον τού 1788, ένα χρόνο πριν άπ' την Γαλλική 'Επανάστασι, διορίσθηκε έπίσκοπος.

«Σήμερον, έγραφε τό έγγραφο τού διορισμού του, ενδοκίμενος ο βασιλεύς εις τας Βερσαλλίας και πληροφρηθείς περί των καλών ήθων, της εύσεπλαχίας και των άλλων άξιωματιων άφορτων των ένυπαρχουσών εις τό πρόσωπον τού κυρίου Καρόλου-Μαυριόου ντέ Ταλλευράν-Περίκω, άρχιερούς της Ρένς, και βέβαιος ότι θα μεταχειρισθί μέ ζήλον και έπιμέλειαν όλο του τά προτερήματα εις την ύπηρεσίαν της 'Εκκλησίας, παρεχώρησε και έδόρησε εις αυτόν την έξουσιότητα τού 'Οτέν.

'Υστερα από δυό μήνες, τον 'Ιανουάριο τού 1789, ο Ταλλευράνδος έχειροτονήθη έπίσκοπος. 'Η οικογένειά του όμως δέν παρερέθη στην σχετική τελετή, γιατί θεωρούσε έξεπαισιολικό τό ότι ο πρωτόκομος γόνος της θα γινόταν έπίσκοπος! 'Η μητέρα του μάλιστα παρεκάλεσε άποπροσώπως τον βασιλέα να μη διορίση τον γιού της έπίσκοπο.

Κατά τό διάστημα της τελετής ο Ταλλευράνδος συγκινήθηκε τόσο, όποτε λιποθύμησε. Κατόνιν αυτού ή τελετή διεκόπη και συνεχισθί μετά μιά ώρα.

'Ο νέος έπίσκοπος δέν έμεινε παρή λίγες άόμοιες έδδομάδες στην έβρα της έποκοπής του. Είχε άρχισει ν' άσχολεται μέ την πολιτική. Τά πρώτα μηνύματα της 'Επαναστάσεως είχαν κιάλας φανή. 'Ο οίρανός έσπινέριμαζε. 'Η μύραρα πλησίαζε...

"Έτσι στις 2 'Απριλίου, ο Ταλλευράνδος έξελέγη βουλευτής και τό πρωί άκριβώς τό Πάσχα, ένθουσιασμένος πού θα γλίτωνε από μιά άναήρη λειτουργία, ανέβηκε στην καρόσσα του και τράβηξε πρὸς τό Παρισι και την 'Επανάστασι. 'Επίγανε πρὸς την έπιτυχία, τά πλούτη, τί δόξα και τίς τιμές.

Μολοντί δέν πίστευε στην 'Επανάστασι, ενθός μόλις έφθασε, ώστόσο, στό Παρισι, έδήλωσε πίστη στα επαναστατικά κόμματα. "Ηταν από τότε και έμεινε καιροσκοπικός σέ όλη του τη ζωή. "Έπαιρνε ό,τι τούδινε ή στιγμή και προσεκόλλετο στα κόμματα πού επικρατούσαν εκάστοτε.

Και έξ ιδιουψυχασίας και έξ άνατοφής και έξ διαθέσεως ήταν μετροπιαθής. Δέν είχε τίποτε το κοινό μέ τους φανατικούς επαναστατάς πού ήθελαν να καταστρέψουν τά πάντα και να τά Ξαναφτιάσουν 'Να από την άρχη. Δέν τους καταλάβαινε, αλλά τους έξεμεταλλεύετο.

Τό 1790—τον δεύτερο χρόνο της 'Επανάστασεως—ο Ταλλευράνδος έξακολουθούσε να είναι έπίσκοπος. Και ως έπίσκοπος έβαλε μέρος στον πρώτο έορτασμό της 'Αλώσεως της Βασίλλης (14 'Ιουλίου), πού έγινε στό Πεδιόν του 'Αρεας μισράτα στους άντιπροσώπους όλων των επαρχιών της Γαλλίας. 'Η έορτή αυτή έγινε ιστορική. 'Ο Ταλλευράνδος έπρόκειτο να τελετουργήση μετά των άλλων άνωταμών κληρικών, και είχε εσχάσει τί κάνουν οι έπίσκοποι σέ τέτοιες περιστάσεις. Γι' αυτό, για να μην τά κάνει θάλασσα, έκαμε προηγουμένως μερικές σχετικές δομαές μέ μερικούς φίλους τους. "Έξ αυτών, ο Μισαμπ—πούς θα τό πίστευε;—πο ένήμερος στα ζητήματα της τελετουργίας άπ' τον Ταλλευράνδο, τού ύπέθεσε πότε άκριβώς έπρεπε να γονατίγη και να κνήνη τις όριμένες τελετουργικές κινήσεις κατά την τελετήν. Κατά τας πρόβας αυτές, ο Ταλλευράνδος έκανε ό,τι τού έδειχαν οι φίλοι του. Τά κατάφερε όμως τόσο όσχημα, όποτε όλοι οι παριστάμενοι στίς... πρόβες έξακριβίζόντουσαν στα γέλια. Ως και ο σκύλος τού Ταλλευράνδου, ο Πύραμος, άρχισε να γαυγίζει. Νομίζοντας ότι ο κύριός του παίζει κάποιο παιχνίδι, όρμησε, τον άραψε από τά άμια, ιδίως όταν ο

ΦΥΣΙΚΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ

Τό δέντρο τής βροχής

Στά δάση του Περου υπάρχει ένα δέντρο, τό όποιον ονομάζεται από τών Ιθαγενών «ταμά γιασά» (δέντρο τής βροχής). Έχει ύψος 18 μέτρων περίπου, όταν φθάσθι στη μεγαλύτερη ανάπτυξή του, και ή διάμετρος του στη βάση του κορμού εινε ενός μέτρου. Τό δέντρο αυτό έχει τήν ιδιότητα ν' απορροφά και να συμπυκνώνη τήν υγρασία τής ατμοσφαιρας. Από τά κλαδιά του πέφτει διαρκώς νερό σαν βροχή, τόσο άφθονο, ώστε τό γύρω έδαφος μεταβάλλεται σε έλος. Τό περιεργό αυτό δέντρο διατηρεί τήν ιδιότητα να βρέχει άκόμη και τό καλοκαίρι, ιδίως δέ όταν τά ποτάμια εινε στεγνωμένα και ή βροχής εινε σπάνιος.

Η ηλικία τών ψαριών

Εινε γεγονός ότι πολλά είδη ψαριών φτάνουν κάποτε σε βαθύτατο γήρας. Μερικοί κυριόσι φτάνουν σε ή ηλικία 200 ετών, καθώς έχει αποδειχθί από έξονους έπιστημονας. Στην Ουάσινγκτον υπάρχουν χρισόψαφα, τών όποιων ή ηλικία εινε επάνω από πενήντα χρόνων.. Έν τούτους δέν έχουν αύξησει καθόλου στό πάχος, από τόν καιρό που τά συνέλαβαν. Στό αυτοκρατορικό ίχθυοτροφείο τής Πετρούπολης ύπληξαν ψάρια, τά όποια κατά τας μαρτυρίας έπιστημων έγγραφών, ειναν ήλικία άνω τών 150 ετών. Μερικά άπό αυτά ειναν γίνει πρώτη φορές παχύτερα από ό,τι ήσαν όταν τά έπιασαν για πρώτη φορά, ενώ άλλα δέν ηξήσαν, κατά τό μήκος, παρά μόνο δύο πόντους. "Αν και δέν έχει καθορισθί άκόμη ακριβώς τό όριο τής ζωής τών ψαριών, οι περισσότεροί φυσιοδίφαι φρονούν, ότι ώρισμένα ψάρια ζουν επάνω από δύο αιώνας, ενώ άλλοι ισχυρίζονται ότι εινε μακροβιότερα.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗ !

Τήν εποχή που ό τρομερός 'Ισπανός δούξ τής "Άλδης κατεδινάστανε τις Κάτω Χώρες, ένας γιατρός από τό "Άσπυρόν, ονόματι Ριχάρδος Βύλλεμσον, κατεδινάστανε ως αϊρετικός. Για να σωθί από τό βέδαιο θάνατο έπεχείρησε να φύγη άπό τό χωριό του και να πάθι στο έξωτερικό. Στό δρόμο του όμως άντελήφθι ότι ό στρατιώτης, στον όποιο εινε άνατεθί ή σύλληψή του, τόν παρακολουθούσε κ' έκόντανε μάστιχα να τόν φθάσθι. 'Ο Βύλλεμσον τότε για να ξεφύγη, άπεφάσισε να περσίθι επάνω από ένα παγωμένο ποτάμι που βρισκόταν μισοστά του. Πράγματι, μολονότι τό στρώμα του πάγου ήταν πολύ λεπτό και εύθραστο, ό Βύλλεμσον κατόρθωσε να φθάσθι σόως στην άπέναντι όχθη.

Δέν συνέθι όμως τό ίδιο με τόν διώκτη του. Αύτός μόλις προχώρησε μερικά βήματα στο ποτάμι, ό πάγος έσπασε. 'Ο στρατιώτης βηχιστρε τότε στο νερό και θύ πνιγόταν άσφαλώς, αν δέν τόν έβλεπε ό Βύλλεμσον και έτρεξε να τόν σώσει με κίνδυνο τής ίδιας του ζωής. Ήθελε να μάθει τώρα πως έδειξε ό στρατιώτης στον σωτήρα του τήν ευγνωμοσύνη του ; 'Απλοσίτατα τόν συνέλαβε και τόν άδήγησε στην φυλακή. "Έτσι στις 16 Μαΐου 1569 ό Βύλλεμσον κατεδικάσθη εις τόν δια πυρός θάνατον και κάμρε μάρτυς στα μάτια του στρατιώτου, του όποιου εινε σώσει τή ζωή !...

Μισομάτο, γεμάτος σοβαρότητα, του τ' άνασήκωνε, κάμνοντας τό... παταδοποιάι !...

Τέλος, ή μεγάλη μέρα, ή 14η 'Ιουλίου, έφθασε. "Ήταν μι μέρα βροχερή. Τό ξεκίνημα του Κλήρου γινε άπό τήν Στρατιωτική Σχολή. "Ήταν μι μακρά και έπιβλητική συνοδεία. 'Επί κεφαλής αυτής βρισκόταν ό Ταλλευράνδος μεγαλοσπελέστατος μέσο στην έπισκοπική του στολή.

"Όταν έφθασε στην εκκλησία, καθώς προχωρούσε ή συνοδεία προς τήν εισοδο, ό Ταλλευράνδος ειλε τόν στρατηγό και φίλιτατό του Λαφαγιέτ. "Εοικνε τότε και τού φησούσε στ' αλή :

— Για τό Θεό, μη με κάνης και γέλασο, γιατι μόλις κρατιέμαι. Τί ρεάλια εινε αυτό !

Τό βράδυ, ύστερα από τις ιστορικές αυτές διας, που νομίζετε ότι πήγε, ό θαμιάσιος έπίσκοπος για να ξεσάσθι ; Σ' ένα χαρτοπαίγιο ! "Έπαψε, διας συνήθισε, με πάθος μακαρά και κέρδισε δια τά λεπτά του μπαζουο. 'Επί τέλους είνισκε τόν έαυτό του ό Ταλλευράνδος.

"Όσοσο τά πράγματα εσοκούριαν στο Παρίσι. 'Ο Ταλλευράνδος, ευγενής εκ καταγωγής, κατάλαβε ότι τήν ηζε άσχημα και με τήν πρώτη ευκαιρία άπόσκαε για τό Λονδίον, φοβούμενος τήν τρομοκρατίαν.

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ : 'Ο Ταλλευράνδος στην 'Αμερική. 'Η επίτροφή του. Πώς πρωτόγινε ήπειουργός. 'Η άστυξία του. 'Ο διά τής γυναικός και διά τήν γυνάικα τά πάντα. Ναπολέων και Ταλλευράνδος. 'Ο Ναπολέων δικτάτωρ, κλπ.

ΟΙ ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ Μ. ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

Η ΠΟΛΥΚΥΜΑΝΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΚΟΝΑΝ ΝΤΟΥ'Α

'Ο Ντούλ στον πόλεμο του Γράνοβκαλ. "Όπλο του... ή πέννα ! ... 'Η άμοιβή του για τούς άγώνους του. 'Ο Ντούλ άποφίσις βουλευτής. 'Η πανηγυρική άποτυχία του. Πώς έσωσε τόν Σλάτερ από τά νύχια του βανάτου. 'Ο Ντούλ στην 'Αθήνα. Τι ειπε στο Γεννάδιο για τούς "Έλληνας. — "Πρέπει να χτυπήσετε τό κεφάλι σας... Στους αϊδέρας. 'Η μανία του με τή σκοπεβολή, κλπ.

Πούδ δέν γνωρίζε στην 'Ελλάδα τόν Κόναν Ντούλ ; Πούδ δέν διάβασε τά περιήρια άδυναμικά ρομάτζι του, με τόν άφαστο ήρωά του Σφόλα Κόλμας ; 'Ενός συγγραφέως όμως που ζερετό το έργο, πρέπει να μάθετε και τή ζωή. Γι' αυτό δημοσιεύουμε έδω μερικά άνεκδοτα άπό τήν πολυκύμαντη ζωή του "Αγγλου συγγραφέως :

Στον πόλεμο του Τράνσβαλ ό Κόναν Ντούλ έμάχετο με τήν πέννα του, διαφεύχων δια έγγραφοτα για ώμίητες, που, δήθεν, διέπραταν οι "Αγγλοι. 'Εδημοσίωσε τότε και ένα σχετικό μικρό βιβλίο, που κυκλοφόρησε σε 500,000 αντίτυπα και μεταφράσθη σε όλες τις γλώσσες.

"Όταν, τέλος, ό Ντούλ γύρισε στην 'Αγγλία, ό βασιλεύς του άπένεμε τόν τίτλο του βαρωνέττου, για τις ύπηρεσίες του κατά τόν πόλεμο αυτό.

Στά 1900 ό Ντούλ έβαλε κάλπη για βουλευτής και... άπέτυχε πανηγυρικά.

Δέν σκοπίσθη όμως και πολύ για τήν άποτυχία του.

— 'Επιστήθη, ειπε, ότι δέν είμαι γεννημένος για τήν πολιτική. "Όσο μακριά μόνο από τήν δημοσία ζωή, τόσο μεγαλύτερη επίδρασι θα έχοντε τά έργα μου στο Κόναν.

Στά 1906 ό Ντούλ έχρησε. "Ήταν δέ τόση ή λύπη του γι' αυτό, ώστε έχασε δια τήν περίφημη δραστηριότητά του.

Τήν χρονία αυτή άνεμίσθη και στην ύπόθεσι του "Όσαρ Σλάτερ, ενός Γερμανοεβραίου που ειχε καταδικασθί σε θάνατο άδικώς. 'Ο Σλάτερ ειχε κατηγορηθί ότι έσκότωσε μι κυρία για να τής πάρη τά κοσμήματα. 'Ο Ντούλ έδημοσίωσε σχετικώς μι σειρά άρθρων, δια τών όποιων κατόρθωσε να άποδείξη τήν άδωστήρα και τό άλλοθι του Σλάτερ. Τόσο,

τέλος, ενδιαφέρθηκε για τήν ύπόθεσι αυτή και τόσο ένθρησε, ώστε κατόρθωσε, στα 1908, να γίνη ή άναθεωρήσι τής δίαις, στο δικαστήριο του 'Εδμβούργου, όπου ό Σλάτερ, όχι μόνον άθωώθηκε, αλλά πήρε και μι γερή άποζημίωσι από τό Κρότος.

Στά 1908 ό Ντούλ ήρθε στην 'Ελλάδα, έπ' ευκαιρία τών 'Ολυμπιακών 'Αγώνων και έδημοσίωσε στο «Νταϊλν Μαιή» τήν περιφήμη περιγραφή του Μαζαονίου Μαξιμου του Ντυράντ.

Τήν εποχή αυτή έβραζε ό Μακεδονικός άγών. 'Ο κρείσστος τής 'Ελλάδος στο Λονδίνο, ό κ. Γεννάδιος, ζητούσε τήν ύποστήρηξί τών κορυφαίων "Αγγλων, ύπερ τών 'Ελληνικών δικαιών και άπετάνηθι και στον Κόναν Ντούλ.

— Δίκαιο έχετε έσεις οι "Έλληνας, του άπάντησε ό Ντούλ, αλλά πρέπει να χτυπήσετε, να χτυπήσετε πολύ για να σωθίτε.

— Τι να χτυπήσουμε ; ρώτησε ό Γεννάδιος. Τούς Βουλγάρους ; Τούς χτυπάμε.

— "Όχι τούς Βουλγάρους, άπάντησε ό Ντούλ, τό... κεφάλι σας !

"Επειτα άπό δια αυτά μη έχοντας τί να κάμη ό άεικίνητος Ντούλ, άρχισε ένα σοβαρό άγώνα κατά τού διοικητού του Βελγικού Κογκά, για τήν σωληρότητα του εναντίον τών Ιθαγενών. Τόσο δέ άνηλεφς, τόσο δυνατός ήταν ό άγώνας αυτός, ώστε έπενέθη τέλος ύπερ τών Ιθαγενών ό βασιλεύς του Βελγίου 'Αλβέρτος.

Σάν να μη τού έφθαναν οι άνηθοισι, ό Ντούλ τά έβαλε στο τέλος και με τά στοιχεία. "Αποφάσισε να κατακτήη τούς αϊδέρας. 'Επεχείρησε λοιπόν έξαφνα μι άνάδασι με άερόστατο σε ύψος 5,000 μέτρων.

Στά 1911 έκαμε δεύτερη πτήσι με άεροπλάνο. "Όταν τόν ρώτησαν τί έντύπωσι τού έκαμε ή πτήσις αυτή, άπάντησε :

— 'Ο έκκαρπαντικός όθρυθος του έλικου ήταν τέτοιος που δέν κατάλαβα τίποτα.

Σετρελλάμενος με τή σκοπεβολή, ό Ντούλ ίδρισε κατόπιν σχετικώς άγώνας με έπαθλο το «Κάτελλο Ντούλ», για τήν άπόκτησι του όποιου άγωνίζονται άκόμα οι καλύτεροι σκοπευται του Μπίσλεβ.

